

Arrest

nr. 154 704 van 16 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X
in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van zijn zoon X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn zoon Ali BANESHI, op 16 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 juni 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.C. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 juni 2014 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

(..)

nationaliteit : Iran

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 13(1) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene, die wordt vergezeld door een van zijn twee minderjarige zonen, vroeg op 14.04.2014 een vierde maal asiel in België. Hij legde geen identiteits- of reisdocument voor. De betrokkene vroeg op 27.12.2007 een eerste maal asiel in België. Deze aanvraag werd op 24.11.2008 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) afgesloten met een beslissing van weigering van toekenning van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming. Een tweede op 13.01.2009 ingediende asielaanvraag werd op 16.12.2010 door het CGVS afgesloten met een beslissing van weigering van toekenning van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming. Een op 10.06.2011 asielaanvraag werd op 21.06.2011 afgesloten met een beslissing van niet in overwegingname (bijlage 13quater). Op 23.05.2013 keerde de betrokkene met de hulp van IOM terug naar zijn land van herkomst.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrucken van de betrokkene op 04.12.2013 werden geregistreerd in Bulgarije vanwege illegale binnenkomst.

De betrokkene werd gehoord op 16.04.2014 en verklaarde dat hij ongeveer tien à elf maanden geleden vanuit België met bijstand van IOM terugkeerde naar Iran. Na een verblijf van drie maanden verlieten hij en een van zijn twee zonen Iran en reisden ze naar Turkije. Na een verblijf van vier maanden in Istanboel vervolgden ze per vrachtwagen hun wegen en reisden ze het grondgebied van de Lidstaten binnen via Bulgarije. De betrokkene stelde dat zijn vingerafdrucken werden geregistreerd. Na een verblijf van drie maanden verliet de betrokkene Bulgarije en reisde hij na korte verblijven in Servië (vier dagen), Hongarije (drie dagen), Oostenrijk (een dag) en Duitsland (een dag) door naar België, waar hij naar eigen zeggen op 25.03.2014 aankwam.

Middels een schrijven van 02.05.2014 verzoekt de raadsman van de betrokkene dat de Belgische instanties de asielaanvraag van de betrokkene zouden behandelen gezien de betrokkene reeds eerder asiel vroeg in België. Hieromtrent merken we op dat de betrokkene vanuit België op 23.05.2013 terugkeerde naar zijn land van herkomst. Vervolgens verbleef hij langer dan drie maanden buiten het grondgebied van de Lidstaten.

Op 28.04.2014 werd een verzoek voor overname gericht aan de Bulgaarse instanties, die op 09.06.2014 met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

De Bulgaarse instanties stemden eveneens in met de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene's zoon.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot opnieuw asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot opnieuw asiel te vragen in België omdat hij al eerder asiel vroeg in België en omdat hij de Nederlandse taal een beetje machtig is. Hij uitte tijdens zijn verhoor geen verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Bulgaarse instanties. Hij bracht met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling geen redenen aan die volgens hem verzet tegen een overdracht aan Bulgarije rechtvaardigen, aan.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat het volgen van een asielzoeker in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties en de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die

Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor geen verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Bulgaarse instanties en bracht hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling geen redenen aan die volgens hem verzet tegen een overdracht aan Bulgarije rechtvaardigen, aan.

Betreffende de situatie van asielzoekers in Bulgarije wijzen we er op dat het UNHCR begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013.

We benadrukken dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het eveneens door de betrokkene geciteerde rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria"(01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het UNHCR stelde ondermeer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra : "conditions observed in the centres have improved significantly in comparison with the situation observed in December 2013, particularly in the facility of Harmanli which currently accommodates more than 1000 people" (pagina 7). Het UNHCR is verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Het UNHCR verklaart eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra : "...as a matter of principle, where the asylum claim of a person transferred under the Dublin Regulation to Bulgaria has not been decided substantively, the asylum procedure is re-opened at the stage where it left off, provided the person gives consent to continue his/her asylum procedure in Bulgaria. There are no additional requirements and an examination on the merits is ensured. Should the transferred individual wish to continue his/her asylum procedure in Bulgaria and depending on the stage of his/her procedure, the person will most likely be transferred to a SAR centre and will enjoy the same entitlements as other asylum seekers" (pagina 13). Verder willen we de aandacht vestigen op een "update" van 18.04.2014 van een uit november 2013 daterend rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (AIDA, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", 18.04.2014), waarin zowel wordt gewezen op blijvende pijnpunten als op opmerkelijke verbeteringen. Het rapport stelt onder meer dat de meeste Bulgaarse opvangcentra intussen adequate opvang bieden ("Starting from December 2013 repairs and refurbishment are ongoing in all new centres and it is planned to continue until April 2014. As of 31 March 2014 reception facilities are largely in a reasonable state. The reception shelter in Kovachevtsi is considered a model centre (for local standards). Centres in Banya, Sofia and Pastrogor reached a level of conditions which could be considered as adequate and meeting the reception standards as laid down in the Recast reception Conditions Directive No. 2013/33/EU. The centres in Harmanli and Vrazhdebna are still a work in progress, renovation has started and some progress has already been made. Voenna Rampa centre is still below standards", pagina 42).

De ons inziens overheersende teneur van de bovenvermelde rapporten van UNHCR van 01.04.2014 en AIDA van 18.04.2014 is dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije weliswaar nog steeds tekortkomingen kennen, maar

dat er vanaf eind 2013 ook sprake is van aanzienlijke verbeteringen op vlak van huisvesting en bijstand, toegang tot de asielprocedures en handhaving van het non-refoulementprincipe. Het UNHCR oordeelde dat de door de Bulgaarse instanties geleverde inspanningen mits een omzichtige benadering van kwetsbare personen en groepen een hervatting van overdrachten toeliet. We besluiten dat het UNHCR, als vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties een gezaghebbende bron, na een grondige en omvattende evaluatie stelde dat een algemene opschorting van overdrachten niet langer gerechtvaardigd was. We zijn verder van oordeel dat uit een algemene analyse van de boven vermelde rapporten van het UNCHR en AIDA niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op dit ogenblik dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen systematisch en per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Beide vermelde rapporten werden als bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Zoals reeds opgemerkt roept het UNHCR in het rapport van april 2014 wel op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een in 1972 geboren man, zijn zoon is zeventien jaar oud. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand maakte de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 16.04.2014 geen melding van gezondheidsproblemen. We merken verder op dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid of die van zijn zoon een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het rapport van AIDA stelt dat kinderen van asielzoekers zonder beperkingen toegang hebben tot onderwijs : "Access to education for asylum-seeking children is provided explicitly by the national legislation without an age limit. The provision not only guarantees full access to free of charge education in regular schools, but also for vocational training under the rules and conditions applicable to Bulgarian children" (pagina 46).

Er kan ons inziens niet worden besloten dat de betrokkene en zijn zoon vanwege een welbepaalde reden zouden behoren tot een kwetsbare groep en daardoor specifieke noden zou hebben waardoor een overdracht aan Bulgarije een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest zou inhouden.

We benadrukken dat Bulgarije instemde met ons verzoek voor de overname van de betrokkene op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013, wat betekent dat de betrokkene na overdracht aan Bulgarije een asielaanvraag zal kunnen indienen. De betrokkene zal niet worden verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een gedegen en volledig onderzoek van zijn asielaanvraag en zal in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de door de wet voorziene opvang en bijstand kunnen verkrijgen. Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Bulgaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Bulgarije onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Bulgarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

De Bulgaarse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Bulgaarse instanties.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ter terechtzitting wijst de Raad op het bepaalde in artikel 29.1 en 29.2 van de verordening 604/2013/EG, waar de advocaat van de verzoekende partij zich bij aansluit.

Deze bepaling luidt als volgt:

“1. De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.

(..)

2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

(..)”

Er blijkt dat de Bulgaarse autoriteiten op 9 juni 2014 instemden met het verzoek tot overname.

2.2. Ter terechtzitting wijst de verwerende partij er echter op dat op 9 juli 2014 de Bulgaarse autoriteiten werden ingelicht dat de overdracht uitgesteld moet worden omdat verzoekende partij ondergedoken is zodat de tijdslimiet voor overdracht gebracht werd op achttien maanden, gelet op artikel 29.2 van de verordening.

2.3. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt inderdaad – zoals de verwerende partij ter terechtzitting aangeeft – dat zich daarin een schrijven bevindt gericht aan de Bulgaarse autoriteiten inzake de verlenging van de termijn van overdracht naar achttien maanden. Bijgevolg dient de Raad vast te stellen dat thans niet kan gesteld worden dat België verantwoordelijk is geworden voor de behandeling van de asielaanvraag, nu de termijn van achttien maanden nog niet verstreken is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de zorgvuldigheids- en de redelijkheidsplicht en van de artikelen 6 en 23 IVRK.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoeker en zijn minderjarige zoon, omwille van het feit dat de vingerafdrukken van de verzoeker op datum van 04/12/2013 werden geregistreerd in Bulgarije vanwege illegale binnenkomst en dat daardoor Bulgarije, overeenkomstig de Dublin III-Verordening verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens gewezen op de omstandigheden van opvang en van behandeling van asielzoekers in Bulgarije. In de bestreden beslissing wordt weliswaar verwezen naar enkele objectieve bronnen, doch uit de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat het onderzoek niet voldoende uitgebreid, noch correct werd gevoerd.

4.1.1.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

4.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet alle gekende feitelijkeheden mede in overweging genomen.

Uit andere objectieve bronnen blijkt dat de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije tot op heden ondermaats is (cf. punt 4.2.1), waardoor een schending van artikel 3 E.V.R.M. en artikel 4 van het EU-Handvest niet uitgesloten kan worden.

Artikel 3 E.V.R.M. bepaalt:

‘Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.’

Artikel 4 van het EU-Handvest herhaalt dit verbod:

‘Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen en bestraffingen.’

4.1.2.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit een bron naar dewelke de Dienst Vreemdelingenzaken verwijst, meent de Dienst Vreemdelingenzaken te mogen afleiden dat er geen risico voor schending van artikel 3 E.V.R.M. en artikel 4 van het EU-Handvest is, hoewel uit een persbericht van de betreffende instantie blijkt dat deze volhardt in hun oproep tot schorsing van overdrachten aan Bulgarije (cf. punt 4.2.2.)

4.1.3.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De verzoeker heeft verklaard dat hij zijn nieuwe asielaanvraag alhier in België wenst in te dienen, omwille van het feit dat hij reeds eerder asielaanvragen in België heeft ingediend en hij wat Nederlands praat. De verzoeker heeft reeds enkele jaren in België gewoond, kent de Belgische maatschappij, zodat het voor de verzoeker gemakkelijker is zijn minderjarige zoon alhier wegwijs te maken dan dit zou zijn in Bulgarije, een land dat de verzoeker zelf ook niet kent en waarvan hij de taal niet spreekt.

4.1.4.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit navolgende bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

5.

4.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat Bulgarije de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoeker en zijn minderjarige zoon.

De verzoeker kan zich hier mee niet akkoord verklaren, aangezien de verzoeker en zijn zoon bij terugkeer naar Bulgarije dreigen bloot gesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

Het is immers zo, in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing poogt voor te houden, dat de situatie op vlak van opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije verre van optimaal is.

4.2.1.

Zo stelt Amnesty International in het rapport 'Suspension of Returns of Asylum-Seekers to Bulgaria must Continue' het volgende omtrent de opvang en de behandeling van asielzoekers in Bulgarije:

"3. THE RECEPTION CONDITIONS FOR ASYLUM-SEEKERS

In March 2014, Amnesty International visited the reception centres Voenna Rampa,²¹ Vrazhdebna²² and Harmanli.²³ During the previous visit in 2013, the conditions in these centres were completely inadequate. In Harmanli asylum-seekers were placed in an unheated building that had not been converted to an accommodation facility, as well as in containers and military tents. They had been only provided with limited numbers of worn out foldable beds, many sleeping on thin mattresses on the floor. In November 2013, those accommodated in Harmanli were not registered as asylum-seekers and were effectively locked up in a closed camp. Voenna Rampa and Vrazhdebna were run as open camps but the reception conditions in these centres were also inadequate. People were sleeping in overcrowded rooms, there was no adequate food provided by the state and the residents suffered from lack of access to medical care.

During the second visit in March 2014, Amnesty International observed certain improvements in the three reception centres.²⁴ The SAR had moved all asylum seekers and refugees held in tents in Harmanli to partially renovated buildings, opened a separate building for single women with children, and increased the number of toilets and showers. Furthermore, the government has been providing two hot meals per day in all three centres, and the staff of SAR (interviewers) were present in all three centres. Despite these improvements, Amnesty International considers that the conditions in the centres continue to fall short of the requirements of the EU directives on reception of asylum seekers.²⁵ In fact, the conditions in Voenna Rampa – where the reconstruction works were being carried out while people continued to be accommodated there – have deteriorated since Amnesty International's last visit.²⁶

OVERCROWDING

In March 2014, the reception centres in Vrazhdebna and Voenna Rampa were mostly hosting families with children, who have been living for months in large classroom-like halls divided by pieces of sheets into smaller compartments. Such accommodation arrangements do not provide any privacy. Moreover, due to the renovation and reconstruction works – that were expected to be finished by 25 April 2014 – in both Vrazhdebna and Voenna Rampa, the families accommodated on the floors under construction had been moved to other parts of the building, thus creating conditions of severe overcrowding. The overcrowding was also partially a result of recognized refugees continuing to stay in reception centres in the absence of any meaningful integration support. Some recognized refugees shared with Amnesty International that they feared becoming homeless if they were to leave the centres.

In Voenna Rampa, 43 out of a total of over 800 residents²⁷ were staying in a former gymnasium that lacked heating and electricity. The residents extended cables from the nearby hall, thus providing themselves with improvised lighting.

Overcrowding is experienced also by those accommodated in one- or two-room containers in Harmanli. As these containers hosted entire families, it meant in some cases that as many as seven people had to share a room of approximately 10m².

6.

SANITATION AND WASHING FACILITIES

The sanitation facilities in Voenna Rampa and Vrazhdebna remain inadequate. According to the data of the Ministry of Interior, there were about 600 residents in Voenna Rampa at the end of March 2014.²⁸ While the reconstruction works were ongoing, there were only six showers and 12 toilets in Voenna Rampa. This meant that around 100 individuals had to share one shower and 50 persons one toilet. Toilets in both centres were not separated by gender during the visit of Amnesty International. However, the reconstruction plans, envisaged separate toilet facilities. ²⁹ According to information available to Amnesty International, in Voenna Rampa the people-to-toilets ratio after the reconstruction was planned to be 17. With regard to showers, according to the plans there were supposed to be 62 people per shower.³⁰ The ratio was planned to be better for Vrazhdebna where – after the reconstruction – the plans envisaged 25 people sharing a shower and 14 people sharing a toilet.³¹

Since December 2013, Doctors without Borders (Médecins Sans Frontières – MSF) has been providing medical care in Vrazhdebna, Voenna Rampa and Harmanli. However, as their mission in the country is expected to terminate by the end of May, Amnesty International is concerned over the accessibility of the national healthcare system for asylum-seekers and refugees. Some of the asylum-seekers interviewed by Amnesty International reported problems with their registration for healthcare insurance. Some of them also alleged that they were refused treatment by hospitals and/or doctors when seeking medical help.³²

ACCESS TO EDUCATION

The Law on Asylum and Refugees entitles asylum seeker children to education and vocational training under the conditions and following the procedure applicable to Bulgarian citizens.³³ However, at the time of Amnesty International's visit, there were no state-run classes or schools specifically for asylum seeker children within or outside the reception centres and no assistance was provided by the state to facilitate their access to the existing state run schools.

In Harmanli, there is a school run by volunteers and asylum seekers themselves. Some of the children of registered Syrian asylum-seekers attended the schools run by the community in Sofia. However, these schools are privately funded and the children of those who cannot afford the schooling fee must rely on the discretion of a school director to enrol them for free.³⁴ Spaces for free attendance in these private community schools are highly limited. By 27 March, there were about 100 children Syrian asylum-seekers and refugees studying for free in three community schools.³⁵

Children's lack of access to education and leisure activities meant that they spend their days without any structure in the reception centres; families were concerned about how this affected their development and future life chances."

(stuk 3, 'Suspension of returns of asylum-seekers to Bulgaria must continue', Amnesty International, maart 2014, eigen markering)

Ondanks het feit dat Amnesty International ook verbeteringen vaststelt, concludeert Amnesty International op grond van een plaatsbezoek dat de opvang van de asielzoeker nog steeds ondermaats is.

Het gebrek aan privacy wordt aangekaart, alsook de overbevolking van de opvangcentra.

De sanitaire faciliteiten zijn absoluut ondermaats. Te weinig toiletten en douches zijn beschikbaar. De sanitaire faciliteiten zijn bovendien niet gescheiden voor mannen en vrouwen.

Tevens dienen de nodige vraagtekens gezet worden bij de toegang van de asielzoeker tot de gezondheidszorg.

Op vlak van onderwijs kunnen niet de nodige garanties geboden worden, ondanks de wettelijke bepalingen hieromtrent.

De conclusie van Amnesty International is aldus duidelijk: de levensomstandigheden in een aantal opvangcentra is nog steeds ontoereikend.

De Belgische staat kan niet garanderen dat de verzoeker en zijn minderjarige zoon, na overdracht naar Bulgarije, in menswaardige levensomstandigheden zullen terechtkomen.

7.

4.2.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken meent uit een 'update van 18.04.2014 van een uit November 2013 daterend rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (AIDA, "Asylum Information Database. National Country Report – Bulgaria", 18.04.2014)' zou kunnen afgeleid worden dat de European Council on Refugees and Exiles groen licht geeft voor overdrachten van asielzoekers naar Bulgarije.

Echter, in het persbericht van de ECRE, omtrent de publicatie van dit landenrapport Bulgarije, bevestigt de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) hun oproep tot schorsing van overdrachten van asielzoekers naar Bulgarije onder de Dublin III-Verordening:

"Despite recent commendable efforts made by the Bulgarian authorities to improve the situation for asylum seekers, updated information provided by ECRE member Bulgarian Helsinki Committee, soon to be published on the Asylum Information Database (AIDA),¹ and Amnesty International show that inadequate conditions in parts of the reception system and deficiencies in the asylum procedure continue to remain.

While the conditions in the reception centres in Banya, Sofia and Pastrogor may be considered as satisfactory at this moment, the situation in the reception centre in Voenna Rampa continues to be below standard, while necessary renovation and refurbishment is still underway in the centres in Harmanli and Vrazhdebna. Although hot meals are now being provided in all centres since February 2014 as well as medical care, be it in some centres still through the services of Médecins sans Frontières, living conditions in the aforementioned centres remain difficult as a result of overcrowding. This is further aggravated by the fact that many persons who obtain a protection status in Bulgaria are in practice forced to remain in the reception centres post recognition due to a lack of support in finding adequate and affordable housing and a total lack of a proper integration programme.

Those asylum seekers residing outside the reception centres do not have access to any kind of material support nor the daily allowance of 65 BGN (33 €). Many of those asylum seekers opted to waive their rights to material support between September and December 2013 as it was often the only way for them to avoid prolonged detention as a result of the delays in registration of their asylum application during that period.

The treatment of vulnerable asylum seekers and refugees with special needs also remains an area of particular concern. There are no identification mechanisms in place, except for unaccompanied children, and there are currently no separate and adjusted reception facilities for these categories nor are their special procedural needs taken into account. Unaccompanied children are routinely assisted in the asylum procedure by social workers who lack the necessary qualifications to represent them instead of legal guardians as is required under Bulgarian law.

ECRE acknowledges that the situation has improved in particular with regard to the delays in registration of asylum applications and the provision of food and medical assistance as a result of the efforts made by the government and various other actors, including UNHCR, civil society organisations, EASO and the European Commission. The sustainability of the improvements, however, remains uncertain. In particular, some improvements are the result of temporary initiatives by NGOs such as Médecins sans Frontières, whereas continuing efforts are urgently needed to further improve other aspects of Bulgaria's asylum system. At present, aspects of the system remain below standard and fail to ensure full access to adequate reception conditions, fair asylum procedures and social and economic rights to all asylum seekers and beneficiaries of international protection in Bulgaria. Furthermore, ECRE remains extremely concerned about the impact of the deployment of over 1500 border guards in the past months at the Bulgarian-Turkish border on access to international protection in Bulgaria, which is illustrated by the remarkable drop in new asylum applications in Bulgaria in recent months as compared to the sharp increase in the second half of 2013.

It is clear that the improvements in the Bulgarian asylum systems are still fragile and need further consolidation, while more time is needed to build a more robust system that is sustainable and capable of coping with the current caseload and possible new increases of asylum applications. As the EASO Operating Plan for Bulgaria runs until September 2014, ECRE believes that at least until such time and upon proper assessment of its results, any transfers of asylum seekers to Bulgaria under the Dublin Regulation would be premature and undermine the ongoing efforts of the various actors in Bulgaria to strengthen the system.

8.

ECRE reiterates its call on States to suspend all transfers of asylum seekers to Bulgaria until such a time as conditions in Bulgaria substantially improve and the Bulgarian authorities are able to comply in practice with their obligations under EU law and international law. EU Member States and Schengen Associated countries must also assume responsibility for examining the asylum applications of the asylum seekers concerned, in accordance with Article 3(2) and Article 17 of the recast Dublin Regulation. This is not only necessary to prevent violations of the fundamental rights of the asylum seekers concerned under EU and the EU Charter of Fundamental Rights, but also to prevent further pressure on Bulgaria's already overstretched reception system. As such this would also constitute a concrete act of solidarity with Bulgaria."

(stuk 4, 'ECRE reaffirms its call for the suspension of transfers of asylum seekers to Bulgaria under the recast Dublin Regulation, 7 april 2014, eigen marking)

De ECRE is duidelijk: ECRE reiterates its call on States to suspend all transfers of asylum seekers to Bulgaria.

De stelling van de Dienst Vreemdelingen zaken 'We zijn verder van oordeel dat uit een algemene analyse van de boven vermelde rapporten van het UNCHR en AIDA niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op dit ogenblik dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen systematisch en per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.' vindt geen grond in het rapport van AIDA, gelet op de duidelijke stellingname van de ECRE in diens persbericht voorafgaand aan het verschijnen van het rapport van AIDA.

4.2.3.

De Dienst Vreemdelingen zaken stelt dat het UNHCR oproept tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren.

De Dienst Vreemdelingen zaken oordeelt echter onterecht dat de verzoeker en zijn minderjarige zoon niet tot een kwetsbare groep zouden behoren.

Kinderen zijn sowieso kwetsbaar.

Kinderen hebben recht op een stabiele leefomgeving (artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag).

Gelet op de objectieve informatie over de opvangcentra in Bulgarije is de kans niet weinig reëel dat de verzoeker met zijn minderjarige zoon in een overbevolkt opvangcentrum met slechte sanitaire faciliteiten zal terechtkomen.

Bovendien hebben kinderen recht op onderwijs (artikel 23 van het Kinderrechtenverdrag).

Gelet op de informatie van Amnesty International is de kans niet weinig reëel dat de minderjarige zoon van de verzoeker geen onderwijs zal kunnen genieten in Bulgarije. De wettelijke bepalingen hieromtrent ogen weliswaar mooi, doch zijn dit in de praktijk allerm minst.

Het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken is in het licht van de gekende feitengegevens niet redelijk. Er zijn nog tal van problemen voor wat betreft onder meer de opvang van asielzoekers. Het loutere gegeven dat er verbeteringen vastgesteld zijn, is echter onvoldoende om te concluderen dat de verzoeker, een vader met een minderjarige kind, gegarandeerd in een menswaardige leefomgeving zal terechtkomen na overdracht naar Bulgarije.

Aangezien een kind betrokken partij is, dienen er nog meer garanties geboden te worden.

De Belgische autoriteiten kunnen echter deze garanties niet bieden. Ieder rapport bevestigt immers nog steeds een aantal pijnpunten en ernstige tekortkomingen.

9.

4.3.

Er kan geconcludeerd worden dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd werd. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. Verzoekende partij betoogt in essentie dat een overdracht naar Bulgarije kan resulteren in een onmenselijke en vernederende behandeling. Zij wijst erop dat de opvang en behandeling van asielzoekers aldaar ondermaats is. Tevens wijst zij erop dat haar zoon als minderjarige behoort tot een kwetsbare groep.

3.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het 'verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter "ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest" (cf. N.S. t. Secretary of Home Department, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen."

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *"The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov*

and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).” (eigen vertaling: De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de aanvrager een reëel en onvermijdelijk risico loopt vereist dat het Hof de condities in de ontvangstlanden onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de mishandeling die de aanvrager beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimum graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor mishandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, de algemene situatie aldaar en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in gedachte houdend). De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

3.7. De Raad stelt vast dat daarnaar gevraagd in het zogenaamde Dublin-gehoor, verzoekende partij stelde, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling, die haar verzet tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat - i.e. Bulgarije - zouden kunnen rechtvaardigen, geen redenen in die zin te hebben. Zij stelde voorts haar asielaanvraag in België ingediend te hebben omdat zij reeds in het verleden in België asiel had aangevraagd en dus al een dossier hier had. Voorts stelde zij ook een beetje Nederlands te kennen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, ondanks haar verblijf van drie maanden in Bulgarije, tijdens haar gehoor op de dienst vreemdelingenzaken geen enkel gewag maakte van een onmenselijke of vernederende behandeling die zij zou ondergaan hebben in Bulgarije. Het is pas voor het eerst in het thans voorliggend verzoekschrift dat verzoekende partij met verwijzing naar internationale rapporten komt te stellen dat zij dreigt een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM te ondergaan bij terugkeer naar Bulgarije.

Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij persoonlijk in Bulgarije onderworpen is geworden aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

3.8. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de Bulgaarse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de terugname van de verzoekende partij onder artikel 13 (1) van de Dublin-III-Verordening, hetgeen onmiskenbaar inhoudt dat de Bulgaarse autoriteiten op grond van voormeld artikel zich verantwoordelijk verklaren voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij.

3.9. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk ingegaan op de situatie in Bulgarije. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij zich bewust is van de problematische aspecten van de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije. De motieven van de bestreden beslissing berusten mede op het recente rapport “Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria” van UNHCR van 1 april 2014. In dit rapport stelt UNHCR ten opzichte van haar laatste rapport (januari 2014) verschillende verbeteringen vast met betrekking tot de leefomstandigheden in de opvangcentra en de asielprocedure. UNHCR stelt tevens vast dat het systeem nog een aantal mankementen vertoont maar dat deze niet van die aard zijn dat ze de opschorting van de Dublin-transfers, waartoe ze in januari 2014 had opgeroepen, nog langer kunnen rechtvaardigen. Indien de mankementen niet langer van die aard zijn om de stopzetting van de Dublin-transfers in stand te houden, benadrukt UNHCR wel dat extra aandacht moet worden besteed aan kwetsbare groepen. UNHCR uit haar bezorgdheid over de duurzaamheid van de verbeteringen en zal de situatie om die reden dan ook regelmatig opvolgen. Uit het rapport blijkt tevens dat UNHCR en het European Asylum Support Office (EASO) nauw samenwerken met het Bulgarian State Agency for Refugees (SAR). De condities in de opvangcentra blijken volgens UNHCR significant verbeterd te zijn. Asielzoekers hebben toegang tot medische verzorging, tolkdiensten voor de registratie van de asielaanvraag en de procedure, verwarming,

gescheiden faciliteiten voor vrouwen en mannen en een maandelijkse financiële toelage. UNHCR is bezorgd over de situatie in twee opvangcentra, Vrazdebnha en Voenna Rampa, waar er veel te weinig sanitaire en andere accommodatievoorzieningen aanwezig zijn in verhouding tot het aantal opgevangen asielzoekers. UNHCR stelt wel vast dat er ondertussen door SAR renovatiewerken worden uitgevoerd om aan deze situatie te verhelpen. UNHCR-personeel is aanwezig in alle centra om toezicht te houden maar ook om kwetsbare personen te identificeren en op te volgen.

Met betrekking tot de Dublin-transfers wordt de asielprocedure van de betrokkenen hernomen waar deze was stopgezet na hun vertrek. Er worden geen bijkomende eisen gesteld en een onderzoek van de individuele asielaanvraag is verzekerd. Afhankelijk van het stadium van de procedure zullen de betrokkenen na hun terugkeer naar Bulgarije overgebracht worden naar een SAR-centrum waar ze dezelfde faciliteiten zullen genieten als andere asielzoekers.

Uit dit rapport blijkt dat er inderdaad nog problemen zijn maar dat deze niet voldoende zwaarwichtig zijn om nog verder de opschorting van Dublin-transfers te rechtvaardigen. Wel stelt UNHCR dat er met voorzichtigheid dient te worden omgegaan met personen die behoren tot een kwetsbare groep.

In de bestreden beslissing wordt besloten dat verzoekende partij noch haar zoon tot een kwetsbare groep behoren: *“De betrokkene is een in 1972 geboren man, zijn zoon is zeventien jaar oud. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand maakte de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 16.04.2014 geen melding van gezondheidsproblemen. We merken verder op dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid of die van zijn zoon een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

Het rapport van AIDA stelt dat kinderen van asielzoekers zonder beperkingen toegang hebben tot onderwijs : “Access to education for asylum-seeking children is provided explicitly by the national legislation without an age limit. The provision not only guarantees full access to free of charge education in regular schools, but also for vocational training under the rules and conditions applicable to Bulgarian children” (pagina 46).

Er kan ons inziens niet worden besloten dat de betrokkene en zijn zoon vanwege een welbepaalde reden zouden behoren tot een kwetsbare groep en daardoor specifieke noden zou hebben waardoor een overdracht aan Bulgarije een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest zou inhouden”. Zoals blijkt verwijst de verwerende partij aangaande de toegang tot onderwijs naar het AIDA-rapport van april 2014.

De passages uit de rapporten waarnaar de verzoekende partij verwijst, kunnen geen ander licht op deze vaststellingen werpen.

Uit het Amnesty International rapport van maart 2014 blijkt dat deze erkent dat in drie problematische centra de condities verbeterd zijn. Verder blijkt dat omwille van de renovatiewerken er problemen van gebrek aan privacy alsook tekortkomingen in sanitaire faciliteiten ontstonden doch verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze problemen zich thans nog voordoen of nog dat de opvangvoorzieningen in deze centra omwille van de uitgevoerde renovatiewerken thans niet adequaat zouden zijn. Verder, waar de verzoekende partij wijst op de terugtrekking van artsen zonder grenzen uit bepaalde centra, dient opgemerkt te worden dat het UNHCR-rapport van april 2014 waarop de verwerende partij zich baseert, tevens melding maakt van dit feit, maar eveneens meedeelt dat Artsen Zonder Grenzen samenwerkt met SAR om dokters aan te stellen die de medische zorgen van de bewoners van centra op zich kunnen nemen. Tevens wordt vastgesteld dat één Arabisch-sprekende arts al werd aangesteld en samenwerkt met Artsen Zonder Grenzen tijdens de overgangsperiode. In een ander centrum worden periodieke consultaties georganiseerd met een dokter van het plaatselijke ziekenhuis en is tevens een Arabisch-sprekende verpleegster aanwezig in het centrum (UNHCR rapport, april 2014, p.8). Verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat zij – indien zij medische zorgen behoeft – hiervan verstoken zal blijven.

Uit het AIDA-rapport van april 2014 waarop de verwerende partij zich eveneens baseert, blijkt voorts dat de toegang tot onderwijs voor kinderen-asielzoekers gegarandeerd is en dat het onderwijs gratis is. Verder blijkt dat melding wordt gemaakt van één centrum waar toegang tot onderwijs in de praktijk niet gegarandeerd bleek omwille van de afgelegen ligging van het centrum. Het citaat uit het rapport van

Amnesty International waaruit blijkt dat er geen specifieke schoolvoorzieningen zijn voor asielzoekers kan aan voorgaande geen afbreuk doen en er blijkt aldus niet dat de zoon van verzoekende partij – die ondertussen al zeventien jaar is – verstoken zal blijven van onderwijs.

Waar verzoekende partij nog meent dat ECRE tot op heden oproept om Dublin-overdrachten naar Bulgarije op te schorten, kan de Raad uit het door haar aangehaalde citaat enkel vaststellen dat deze oproep geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat het UNHCR, hetgeen een toonaangevende organisatie is, besliste dat een algehele opschorting niet meer aan de orde is.

3.10. Samenvattend kan bijgevolg worden gesteld dat de verzoekende partij, gelet op haar eigen verklaringen en gelet op de informatie die zij aanbrengt, die geen afbreuk doet aan de informatie en de conclusies hieruit opgenomen in de bestreden beslissing, niet met concrete gegevens aannemelijk maakt dat een overdracht naar Bulgarije een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest.

3.11. Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 6 en 23 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat deze artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekende partij kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Bovendien verwijst de Raad naar zijn bespreking van de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM waaruit gebleken is dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij met haar zoon in een onmenselijke situatie zal terechtkomen in Bulgarije noch dat haar zoon verstoken zal blijven van onderwijs.

3.12. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER